

Chương 5

Ký ức có lẽ là tài sản cuối cùng của đời người. Trong tĩnh lặng, dưới góc nhìn tổng thể lần cuối, những gì thân thiết nhất, ý nghĩa nhất sẽ nổi lên. Một trong những ký ức ấn tượng nhất của tôi trong những năm đầu cuộc đời là biển. Chùng lên bảy, mẹ cho tôi về thăm quê ngoại ở một làng ven biển. Từ nhà ông bác đi bộ ra biển chỉ mấy phút. Quen với quang cảnh thành phố, tôi choáng ngợp trước không gian mênh mông của đại dương. Bản giao hưởng của sóng và gió rào lên, rồi lâm râm lặng đi, lập đi lập lại, bên bờ mãi không thôi... Gió mơn mẩn ào ạt thổi tung mái tóc, vuốt ve làn da. Niềm vui sướng trào dâng. Mắt tôi nhòa nước. Sợ ướt mắt cái quần đùi mẹ mới mua cho, tôi cời trường chạy trên bãi cát reo hò, nhảy ùa mãi cùng sóng biển. Mẹ gọi mãi không được, phải quát lên, tôi mới tiếc nuối ra về.

Trong năm đầu đại học, có một kỷ niệm đã theo tôi suốt những năm tháng về sau. Kỷ niệm ở mảnh đất sát vườn nhà tôi. Sau khi con gái mất, ông Bất sống ở đây hơn một chục năm nữa trước khi chuyển đi nơi khác. Từ đây không ai nghe nói về con người bất hạnh ấy nữa. Căn nhà bị bỏ không nhiều năm. Từ sân nhà tôi trông sang thì đây là một cảnh buồn não lòng. Căn nhà đất xiêu xiêu như sắp đổ, mái rạ xơ xác tàn tạ, sân gạch phủ một lớp rêu xanh, lá nhãn khô rơi đầy mảnh vườn và giếng nước có bờ gạch đỏ. Năm trước, tôi và Dũng Khôi vẫn thường xuyên nhảy sang lấy lá khô và hái nhãn.

Mấy tháng qua, có một phụ nữ trạc gần ba mươi tuổi chuyển tới đây ở.

Tôi không để ý lắm tới người hàng xóm mới, chỉ thấy khu vườn hoang lâu năm bỗng vang lên tiếng chổi quét lá tiếng xào xạo của xẻng cạo vào nền gạch. Sự sống thức dậy trên mảnh đất u buồn. Tôi tự hỏi người phụ nữ có biết câu chuyện về cô gái xấu số không. Nếu biết thì chị có sợ khi sống một mình ở căn nhà ấy không? Thỉnh thoảng gặp chị đi chợ làng, chúng tôi có gật đầu chào nhau.

Hôm ấy là một ngày khá nóng. Đạp xe từ trường về khiến tôi khát nước. Tôi cầm luôn cái nồi nước rau muống luộc uống gần hết. Cơm xong, vừa thiếp đi thì có bà già hàng xóm gọi công:

“Tuần ơi, bắt hộ bác con gà!”

Chẳng là con gà của bà xồng chuồng chạy sang vườn nhà tôi. Con gà bay nhảy táo tác khắp vườn, tôi vô trượt mấy lần. Cuối cùng nó nhảy lên bể nước rồi bay qua hàng rào sang vườn nhà bên cạnh. Tôi đứng lên thành bể nước để xem nó chạy đi đâu. Cái bể mà thời chiến dùng để tránh bom. Tôi sững người. Bên

kia hàng rào, một phụ nữ khỏa thân đang ngồi quay lưng lại, cạnh cái giếng nước có bờ gạch đỏ. Chị hàng xóm đang múc nước từ chậu dội lên người. Đò bùng mặt, tôi vội nhảy xuống, bảo bà hàng xóm:

“Không thấy bác ạ. Nó chạy sang nhà khác rồi!”

Lũ gà có thể chui từ vườn nhà này sang nhà khác qua hàng dậu. Đôi khi, một con gà xông chuồng, tôi phải chạy sang vài nhà mới bắt được. Bà hàng xóm tất tả đi khỏi. Tôi đóng cổng, lại trèo lên thành bể nước. Chị hàng xóm đang gội đầu. Mớ tóc thả dài vào chậu nước óng ánh sắc nâu của bồ kết. Lần đầu nhìn thấy cơ thể phụ nữ, người tôi bốc hỏa, máu chạy rần rật khắp người, thái dương căng phồng tôi không rời mắt nổi nhưng cũng nghẹn thở vì sợ và xấu hổ.

Từ hôm ấy, đầu óc và cơ thể mười bảy tuổi bị bỏ bùa. Bất kể trên giảng đường hay khi đạp xe trên đường hình ảnh ấy lại hiện ra đầy mê hoặc. Tôi như khám phá ra một thế giới vô cùng hấp dẫn và huyền bí.

Vào năm cuối cấp hai, tôi có ấn tượng mạnh mẽ với những truyện ngắn về tình yêu của Nga. Những câu chuyện rót vào hồn tôi một ý niệm mơ hồ về tình ái. Tôi mơ màng ước gì mình là một bá tước đẹp trai, để được phiêu lưu trong ái tình với những tiểu thư xinh đẹp. Tâm hồn mới lớn được tắm trong không khí lãng mạn, đầy đam mê của văn học.

Nhưng lần này thì khác hẳn. Đây không phải là sự khơi gợi mơ hồ của ái tình sách vở mà là một hình ảnh cụ thể đầy quyền rũ. Tôi vốn tự coi mình có nhiều ước mơ, coi sự ham muốn thể xác là tầm thường, không đáng vương bận, nhưng tất cả những giả định mới lớn về bản thân đã bị cháy rụi. Tôi bối rối đầu hàng trước cám dỗ mạnh mẽ. Hình ảnh dòng nước lấp lánh chảy từ lưng xuống cặp mông tròn trịa của người phụ nữ như đóng dấu trong đầu tôi. Tôi học hành chật vật từ ngày ấy. Đi học về, tôi mong ngóng tiếng dội nước từ vườn nhà hàng xóm, cơ thể căng thẳng bức bối như sốt. Chỉ những lúc tập võ hay đá bóng với mấy thằng bạn, tôi mới tạm được giải thoát khỏi cái hình ảnh ấy.